

Cuprins

Dragostea m-a părăsit la 12 ani	5
Boddah speriat.....	21
În anul morții.....	31
Un bar în care merg și n-o să mai merg	55
Doi băieți buni	71
Vorbește Alex.....	87
Reparație	125
Liniștea și lumina.....	139
Ahil Peleianul, viața sa.....	147
Munca ne-a mîncat tinerețea și asta este ce am muncit.....	161
Supărarea.....	177
Micuța lucrează.....	183
Fiica diplomatului.....	207

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă, foto autor: © Ruxandra Novac

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CHIVA, IONUȚ

Boddah speriat / Ionuț Chiva. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4333-2

ISBN eBook: 978-973-46-4472-8

ISBN PDF: 978-973-46-4473-5

821.135.1-32

Printed in ROMANIA

Ionuț Chiva

Boddah speriat

povestiri

POLIROM
2014

Aici aproape că mi se făcea rău. Ar fi însemnat să găsesc pe cineva care să mai aibă cursuri. În studenția mea ratată într-un mod atât de banal (n-am citit mai nimic în afară de literatură, îngrozitor fiind faptul că asta nu mă împiedica să fiu deseori un fel de golden-boy al anului meu de căcat și să am parte de simpatia blazată a destulor profi) cunoscusem tot felul. E destul să bei și să vrei să faci asta cu cineva pentru a avea o grămadă de prieteni. În ce-i privește pe profi, au ajuns în aşa hal încît exultă cînd descoperă *inteligentă* la un student. Faptul că am fost mereu un tip simpatic și că eram *scrittitor* nu mi-a stricat deloc. Pe măsură ce transpiram de la alcool și stres, mi se făcea tot mai rău amintindu-mi. Știți voi, e vorba de străina gură care-ți povestește viața și tu nu te recunoști (că-i străină, de aia) și ai dorință romantică de a o lua de la început, eronat convins fiind că de data asta ai face lucrurile *atît de mai bine...* Te gîndești la vremea aia și e cumva greșos. Îți pare că e mereu seară (au fost atîtea), frig, lumina de spital vechi lovindu-se de pereții din piatră groasă și rece, un pastelat apus spectral pe care îl privești singur sau cu oameni cu care nu ai vrea să fii (nu cu Ovidiu și Ruxandra, cu care ai vrea, dar nu sînt, cine știe pe unde sînt, ei au știut să-și facă o viață mult mai frumoasă decît a ta), în fine, cobori în hol sperînd că o să apară totuși cineva care uneori

chiar apare și aşa stai acolo, pe banca de marmură, lîngă bustul lui Densușianu, aşa trece încet un sfert de oră, o țigară, soarele portocaliu în geamurile de la Arhitectură, aşa trec trei zile și tu nu-ți dai seama cînd s-a terminat totul, te trezești doar că aşa stau lucrurile, între teama fizică de a avea treabă la Secretariat și plăcerea confecționată abil de a-ți face conspecte pentru un seminar de T.I. Și apoi, ca-n liceu, săn tot felul de prezențe fizice în preajma ta, oamenii cu care ai stat, în ceață acum, ai început deja să-i confunzi sau pur și simplu să nu-i recunoști dacă vă întîlniți întîmplător pe stradă. Lipsa continuității este una dintre cele mai importante drame umane.

Mama ieșise să-și facă plimbarea. Ca să mai ies din faza asta de moș care-și pipăie memoria mi-am luat o bere și mi-am pus CD-ul de la Ovidiu, știți voi, cel pe care-l ascult mereu.

Problema era acum că începeam ușor să-mi pierd cheful și să mă deprim și ce venea nu era tristețe, mă cunosc, veneau nervii, ceea ce-i foarte greșit, pentru că amesteci nervii cu apatia indusă tot de ei și cu neputința fizică și dă ceva mai mult decât plăcăt, e futut. M-am dus la fereastră.

Era înnorat, dar nu părea să fie frig. Fiind prînz doar, nu prea era lume pe stradă. În fine, din cînd în cînd mai treceau oameni pe la treburile lor. Mi-am aprins o țigară. Femeia de la ziare ațișipise pe scaun. Ce mă fac eu *acum?* M-am frecat la ochi

și pe barba care apucase să-mi crească puțin. O mamă trecea de mînă cu copilul ei de vreo trei ani, să zic. Asta-i doar aşa, o vorbă: trecea, pentru că din ea se poate înțelege că mergeau frumos *împreună*. Cînd de fapt îl ținea strîns de mînă și-l trăgea, și el se lăsa cu toată greutatea pe picioare. Părea că și tipă, dar nu auzeam nimic, era destul de straniu. Femeia se oprea din cînd în cînd ca să-l mai zgîlție și, probabil, să-i promită lucruri, însă părea că nimic nu merge. La un moment dat i-a tras chiar o palmă la fund, numai că el a reușit cumva să i se smulgă din mîini, a fugit un pic și pe urmă s-a trîntit cu fundul într-o băltoacă mare și a rămas acolo. Femeia dăduse să fugă după el, asta pînă ce a văzut chestia. A rămas pe loc, cu mîinile atîrnîndu-i și cu capul plecat. Ca un făcut, începuse să plouă, încet. Cu gesturi lente, dezolate, își scoase mobilul, vorbi puțin, apoi se duse la copil. Îl ridică fără să-l privească și (de data asta copilul mergea) făcu cale-ntoarsă. Asta e.

Lumina se schimbase înșelător, ca și cum s-ar fi înserat. Ploua. O vedeam pe mama întorcîndu-se cu pași mici, rigidă. Departe spre lac, printre blocuri, un corb străbătu orizontul, diametral.

După ce am scăpat de mama, m-am gîndit să reiau „lista“ sau chiar să mă apuc de ceva de pe ea. Mi-am zis însă că mă simt mult prea rău și că mai bine o las pe mîine. Și atunci, ce să mai fac? Puteam să mă uit la televizor sau să-mi petrec

Ionuț Chiva

timpul cu mai mult *folos*, adică să mai scriu la volumul *Elegiile!*

Am scris două, dintr-un foc:

„Vine toamna

E mai frig.
Oamenii se îmbracă mai gros.
Unii mănîncă doar un covrig
toată ziua!
Chestia asta-i scandalos!
Primăvara e mai frumos.“

Și apoi:

„Unde găsesc un goddam Kinley?

Mi-am luat un gin, dar nu găsesc Kinley,
decât Kinley cu lămiie, care nu e bun.
Nu pot să-mi beau căcatul de gin. Distribitorii
nu mai aduc Kinley, de aia nu găsesc.
Mi-am luat un gin. Și ce dacă?“

Acestea fiind scrise, m-am oprit să fumez o țigară și să-mi verific la rece textele. Am operat niște schimbări în pagină astfel încât să luminez alte nuanțe, după care mi-am aprins altă țigară. Era bine.

Atunci a sunat telefonul și mi-am dat seama că, într-un fel, îl așteptam. Și, da, era Svetlana. Evident, uităsem vreo două cărți pe care dorea să mi le

înapoieze cît mai repede. Puteam chiar azi. Ca de obicei, ne-am dat întîlnire la „Muzeu“, neuitînd să stabilim că, dacă e cumva deschis și înăuntru, să stăm totuși afară (ea fusese la muncă și zicea că nu-i frig).

Am deschis încet la mama ca să n-o trezesc în caz că ar fi dormit. Nu dormea, stătea sprijinită de pernă și copia rugăciuni. Tresări și ochelarii îi căzură un pic pe nas. Se speriase. M-am apropiat cît să-i pun o mînă pe umăr și să-i spun cu o voce calmă că ies un pic. De lîngă ea, Sașa înălță capul și îmi linse mîna în speranța că o iau cu mine. Reașezîndu-și ochelarii mă întrebă la cît mă-ntorc. „Nu știu, am cheile cu mine...“

Mi-am luat haina neagră și am ieșit. Nu mai ploua, mirosea a ars, ca vara după ploaie. Mi-am aprins o țigară. Abia așteptam să mă plimb puțin și să mă gîndesc la cum să fac cu Svetlana.

Ieșind din metrou la Romană mi-am dat seama că-i prea devreme, dar nici să mă plimb nu aveam pînă la urmă chef. Puteam, în definitiv, să mă gîndesc și stînd, la „Muzeu“. Că nu prea aveam bani și că pînă vine ea n-o să-mi mai ajungă mi se părea brusc irelevant.

Intrat pe lîngă Școala Franceză, orașul și zgomotele familiare erau deja puțin într-o parte. Am început și eu să-mi răresc pașii. Vedeam deja grădina închisă din trei părți de case înalte. Era puțină lume, adevărul e că Svetlana exagerase cu vremea bună

și aşa mai departe, dar asta nu era foarte important. M-am așezat la masa mea, de unde pot să mă uit pe stradă și totodată la bătrînul care stă în balcon. E un moș care locuiește într-o casă frumoasă, cumva în diagonală față de cîrciumă și care stă mult în balcon, cu un halat cărămiziu de spital și cu un fes pe cap. Se uită el, mă uit și eu. Mă rog...

Chelnerul Marcel mi-a adus zburdînd prima bere. Săracul, nu știa că toate astea se vor termina în curînd. Amabilitățile, vreau să zic. O să intru într-o perioadă mai neagră, o să beau de toți banii pe care-i am la mine fără să-i las bacăș deloc, poate o să-mi schimb caracterul și o să fac chiar scandal, o să cînt tare sau poate o să recit chiar... Si el nu știa nimic. O rază mică de soare străbătu firav umbrela galbenă făcîndu-mă să mă-nfior de plăcere. Tocmai îmi stingeam bine țigara (nu suport mucurile care mai fumegă și chestii de astea), cînd intră Th., un scriitor destul de ciudat cîndva. E cu vreo zece-cincisprezece ani mai mare ca mine. Îmi place de el, are, printre toți artiștii locali, o rezistență fibră burgheză ce-l face să privească, în cumințenia și singurătatea lui, îl face, zic, să privească lucrurile fără milă și destul de corect. Poate un pic limitat, căci e doar sceptic și de o mizantropie destul de încrîncenată, dar, repet, destul de corect. Fiind foarte înalt, umbla ușor adus de spate. Era într-un costum ușor, alb, șifonat, o cămașă moale, gri, și sandalele care-i lăsau la vedere picioarele ușor prăfuite. Mai